

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący)

SSN Marek Pietruszyński

SSN Eugeniusz Wildowicz (sprawozdawca)

Protokolant Dorota Szczerbiak

na posiedzeniu w trybie art. 439 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.

w Izbie Karnej w dniu 3 września 2024 r.

w sprawie **A. C.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k.,

w związku z kasacją wniesioną przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie

z dnia 26 lipca 2023 r., sygn. akt II AKa 295/22,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 27 czerwca 2022 r., sygn. akt IV K 230/21,

**na podstawie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. uchyla wyrok w
zaskarżonej części, a na podstawie art. 435 k.p.k. w zw. z art. 518
k.p.k. także w odniesieniu do M. F. i przekazuje sprawę Sądowi
Apelacyjnemu w Lublinie do ponownego rozpoznania w
postępowaniu odwoławczym.**

Marek Pietruszyński

Barbara Skoczowska

Eugeniusz Wildowicz

UZASADNIENIE

A. C. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 6 października 2016 r. w P., w woj.[...], działając wspólnie i w porozumieniu z M. F., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając z zamiarem doprowadzenia organu podatkowego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, jako pełnomocnik [...] Sp. z o.o. uprawniony do wystawiania w jej imieniu faktur, wystawił na rzecz [...] Sp. z o.o. nierzetelną fakturę [...], poświadczającą nieprawdę co do okoliczności mających znaczenie prawne, czyli fikcyjną sprzedaż myjni samochodowej, którą następnie M. P., jako prezes [...], uwzględnił w deklaracji VAT-7 za październik 2016 r., wykazując nadwyżkę naliczonego podatku VAT nad należnym, w stanowiącej mienie znacznej wartości kwocie 847 933 zł, czym wprowadził organ podatkowy w błąd, co do podatku podlegającego zwrotowi, lecz zamierzonego skutku nie osiągnął z uwagi na wstrzymanie zwrotu wskazanej kwoty, tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s.,

II. w czasie i miejscu opisanym w pkt I, działając wspólnie i w porozumieniu z M. F. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako pełnomocnik [...] Sp. z o.o., wystawił na rzecz [...] Sp. z o.o. nierzetelną fakturę sprzedaży myjni samochodowej nr [...], która nie odzwierciedlała rzeczywistego zdarzenia gospodarczego, którą następnie M. P., jako prezes [...], uwzględnił przy wyliczaniu podatku należnego w złożonej Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w P. deklaracji VAT-7 za październik 2016 r., wprowadzając organ podatkowy w błąd, co do nadwyżki podatku naliczonego nad należnym, czym naraził go na nienależny zwrot podatkowej należności publicznoprawnej w kwocie 847 933 zł, lecz zamierzonego skutku nie osiągnął z uwagi na wstrzymanie zwrotu tej kwoty, tj. o czyn z art. 76 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s.

M. F. został oskarżony o to, że:

III. w dniu 2 listopada 2016 r. w P., w woj. [...], działając wspólnie i w porozumieniu z A. C., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając z zamiarem doprowadzenia organu podatkowego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem,

jako prezes [...] Sp. z o.o., uwzględniając wystawioną przez A. C. w imieniu [...] Sp. z o.o. fakturę sprzedaży myjni samochodowej nr [...], która nie odzwierciedlała rzeczywistego zdarzenia gospodarczego, poświadczyl nieprawdę co do okoliczności mających znaczenie prawne w deklaracji VAT-7 za październik 2016 r., do której wystawienia był uprawniony, wykazując nadwyżkę naliczonego podatku VAT nad należnym w stanowiącej mienie znacznej wartości kwocie 847 933 zł, czym wprowadził organ podatkowy w błąd co do podatku podlegającego zwrotowi, lecz zamierzonego skutku nie osiągnął z uwagi na wstrzymanie zwrotu tej kwoty, tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 M. k.k. w zw. z art. 8 k.k.s.,

IV. w miejscu i czasie opisanym w pkt I działając wspólnie i w porozumieniu z A. C., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako prezes zarządu spółki [...] podał nieprawdę w złożonej Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w P. deklaracji VAT-7 za październik 2016 r. w ten sposób, że nierzetelnie prowadząc rejestr zakupów, uwzględnił przy wyliczaniu podatku należnego nierzetelną fakturę sprzedaży myjni samochodowej nr [...], wystawioną przez A. C. w imieniu [...] Sp. z o.o., która nie odzwierciedlała rzeczywistego zdarzenia gospodarczego, czym wprowadził organ podatkowy w błąd, co do nadwyżki podatku naliczonego nad należnym, czym naraził go na nienależny zwrot podatkowej należności publicznoprawnej w kwocie 847 933 zł, lecz zamierzonego skutku nie osiągnął z uwagi na wstrzymanie zwrotu tej kwoty, tj. o czyn z art. 76 § 1 k.k.s. w zb. z art. 61 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s.

Sąd Okręgowy w Lublinie, wyrokiem z dnia 27 czerwca 2022 r., sygn. akt IV K 230/21:

I. uznał A. C. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I aktu oskarżenia, wypełniającego dyspozycję art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za czyn ten, na mocy wskazanych przepisów, skazał go, przyjmując jako podstawę wymiaru kary art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i w oparciu o art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 100 stawek dziennych grzywny po 100 zł każda;

II. uznał A. C. za winnego popełnienia zarzuczonego mu przestępstwa, opisanego w punkcie II aktu oskarżenia, wypełniającego dyspozycję art. 76 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w brzmieniu określonym ustawą z dnia 27 listopada 2012 r. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i za czyn ten, na podstawie wskazanych przepisów, skazał go, przyjmując jako podstawę wymiaru kary art. 76 § 1 d.k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 d.k.k.s., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny po 100 zł każda;

III. na podstawie art. 8 § 2 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s. uznał, że kara pozbawienia wolności i kara grzywny orzeczone za czyn przypisany A. C. w punkcie II wyroku nie podlegają wykonaniu;

IV. uznał M. F. za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie III aktu oskarżenia, wypełniającego dyspozycję art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za czyn ten skazał go na karę roku pozbawienia wolności, przyjmując jako podstawę wymiaru kary art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., a w oparciu o art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierzył mu ponadto karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych grzywny po 100 zł każda;

V. uznał M. F. za winnego popełnienia przestępstwa opisanego w punkcie IV aktu oskarżenia, wypełniającego dyspozycję art. 76 § 1 k.k.s. w zb. z art. 61 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w brzmieniu określonym ustawą z dnia 27 listopada 2012 r. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i za czyn ten, na podstawie wskazanych przepisów, skazał go, przyjmując jako podstawę wymiaru kary art. 76 § 1 d.k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 d.k.k.s., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny po 100 zł każda;

VI. na podstawie art. 8 § 2 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s. uznał, że kary pozbawienia wolności i grzywny orzeczone za czyn przypisany M. F. w punkcie V wyroku nie podlegają wykonaniu;

VII. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego M. F. kary pozbawienia wolności na okres próby 3 lat, oddając oskarżonego pod dozór kuratora sądowego;

VIII. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązał M. F. do pisemnego informowania sądu o przebiegu okresu próby co 6 miesięcy;

IX. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu M. F. okres zatrzymania od dnia 20 lutego 2018 r. godz. 11:50 do dnia 22 lutego 2018 roku godz. 10:50;

Sąd Apelacyjny w Lublinie, po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez obrońcę A. C. oraz M. F., wyrokiem z dnia 26 lipca 2023 r., sygn. akt II AKa 295/22, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Obrońca A. C. wniósł w jego imieniu kasację od wyroku Sądu odwoławczego, zaskarżając go w części dotyczącej tego skazanego, zarzucając orzeczeniu rażące naruszenie art. 170 prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (p.p.s.a.), mające istotny wpływ na treść wyroku, bo bez tego naruszenia nie doszłoby do przypisania przestępstwa i przestępstwa skarbowego, poprzez przyjęcie, że prawomocny wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 1 marca 2023 r., sygn. akt I FSK 2012/22, w którym uznano czynności objęte zaskarżonym wyrokiem za legalne i prawnie nakazane, nie wiąże Sądu Apelacyjnego, podczas gdy zgodnie z art. 170 p.p.s.a. sąd karny jest związany prawomocnym orzeczeniem sądu administracyjnego, a skoro NSA orzekł, że wystawienie faktury przez skazanego było prawidłowe i zgodne z przepisami ustawy VAT, podobnie jak prawidłowe było rozliczenie tej faktury w deklaracji VAT-7 za październik 2016 r., to odmienna ocena tych czynności przez Sąd Apelacyjny stanowi o kwalifikowanym naruszeniu art. 170 p.p.s.a.

Podnosząc powyższe, obrońca wniósł o rozpoznanie sprawy w zakresie obejmującym również skazanego M. F., albowiem dotyczą go te same względy, co A. C. oraz o uniewinnienie obu skazanych od przypisanych im przestępstw i przestępstw skarbowych.

W pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się skuteczna w tym znaczeniu, że wobec ujawnienia się bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., związanej z wadliwie ukształtowanym składem Sądu odwoławczego, doprowadziła do uchylenia zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie w zaskarżonej części, a na podstawie art. 435 k.p.k. w zw. z art. 536 k.p.k. także w odniesieniu do oskarżonego

M.F. i przekazania sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Jednocześnie, z uwagi na skutek określony w art. 439 § 1 *in principio* k.p.k., bezprzedmiotowe było odnoszenie się do zarzutu kasacji.

Przekonanie Sądu Najwyższego o wystąpieniu w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Lublinie, w sprawie zakończonej zaskarżonym wyrokiem, bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., dotyczy Przewodniczącego składu orzekającego i zarazem sprawozdawcy – SSA T.B. Sędzia ten był poddany przez Sąd Najwyższy już co najmniej trzykrotnie testowi bezstronności i niezależności, a wyniki tych testów były negatywne. Ocenę tę podziela także Sąd Najwyższy w niniejszym postępowaniu w sprawie II KK 503/23.

W pierwszej kolejności należy odnotować, że Sąd Najwyższy jest związany uchwałą trzech Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA-I-4110-1/20. Wykładnia prawa zawarta w tej uchwale jest obowiązująca i w myśl art. 87 ust. 1 ustawy o Sądzie Najwyższym, Sąd Najwyższy pozostaje nią związany jako zasadą prawną. Nic w tym względzie nie zmienia wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 kwietnia 2020 r., U 2/20, OTK-A 2020, poz. 61 (por. m.in.: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2022 r., III PZP 1/22; uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22). Jak słusznie podkreśla się w orzecznictwie, wyrok ten bowiem „wykracza poza zawarty w art. 188 Konstytucji RP katalog orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego, które z mocy art. 190 ust. 1 Konstytucji RP uzyskują moc powszechnie obowiązującą. Nie uzyskał zatem mocy powszechnie obowiązującego orzeczenia i co oczywiste nie mógł uchylić uchwały trzech połączonych Izb SN (BSA I-4110-1/20), ani przesądzić o jej obowiązywaniu.

We wspomnianej uchwale Sąd Najwyższy orzekł, że: „Nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. [...] zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art.

47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.” W uzasadnieniu tej uchwały Sąd Najwyższy podkreślił, że wadliwość procedury nominacyjnej nie powoduje automatycznie, iż sąd z udziałem sędziego powołanego w takiej procedurze jest sądem nienależycie obsadzonym w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. – o ile wada nominacyjna nie dotyczy sędziego Sądu Najwyższego.

Pogląd niniejszy został następnie potwierdzony w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22. Z uchwały tej wynika, iż „brak podstaw do przyjęcia a priori, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.”. Jednocześnie Sąd Najwyższy uznał na łamach tej uchwały, że Krajowa Rada Sądownictwa ukształtowana w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018, poz. 3; dalej: „ustawa nowelizująca KRS”), nie jest organem tożsamym z organem konstytucyjnym, którego skład i sposób wyłaniania reguluje Konstytucja RP, w szczególności w art. 187 ust. 1.

Powyższe konkluzje zbieżne są ze stanowiskiem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (dalej ETPCz) w sprawie *Reczkowicz p. Polsce*. ETPCz wskazał w nim na negatywny wpływ nowelizacji ustawy o KRS na prawo stron do „sądu ustanowionego ustawą”, stwierdzając: „na mocy ustawy nowelizującej z 2017 r., która pozbawiła gremia sędziowskie prawa do powoływania i wyboru sędziów zasiadających w KRS – prawa przyznanego im przez dotychczasowe ustawodawstwo i mającego oparcie w standardach międzynarodowych – władza ustawodawcza i wykonawcza uzyskały decydujący wpływ na skład KRS [...]. Ustawa praktycznie usunęła nie tylko dotychczasowy system przedstawicielski, ale także gwarancje niezależności sądownictwa w tym zakresie. W rezultacie umożliwiło to władzy wykonawczej i ustawodawczej bezpośrednią lub pośrednią ingerencję w procedurę powoływania sędziów, z której możliwości te władze skorzystały – o czym świadczą chociażby okoliczności towarzyszące zatwierdzaniu kandydatów na

sędziów do KRS [...] (pkt 274 wyroku z dnia 22 lipca 2021 r., skarga 43447/19; tłumaczenie wyroku na język polski dostępne w bazie orzeczeń ETPCz HUDOC). W późniejszym wyroku Wielkiej Izby z dnia 15 marca 2022 r. w sprawie Grzęda przeciwko Polsce (skarga nr 43572/18) ETPCz przyjął, że „[...] cały ciąg wydarzeń w Polsce [...] wyraźnie wskazuje na to, że kolejne reformy sądownictwa miały na celu osłabienie niezawisłości sędziowskiej, poczynawszy od poważnych nieprawidłowości w wyborze sędziów Trybunału Konstytucyjnego w grudniu 2015 r., poprzez przebudowę KRS i utworzenie nowych izb w Sądzie Najwyższym, po rozszerzenie kontroli Ministra Sprawiedliwości nad sądami i zwiększenie jego roli w zakresie odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów” (pkt 348 wyroku według tłumaczenia na język polski dostępnego w bazie orzeczeń ETPCz HUDOC).

Wracając na grunt orzecznictwa Sądu Najwyższego należy podkreślić, że w przytoczonej już uchwale Sądu Najwyższego w sprawie I KZP 2/22 wskazano, iż: „Najistotniejszym skutkiem dopuszczenia do funkcjonowania w przestrzeni obejmującej swoim zasięgiem proces nominacyjny sędziego organu powołanego w sposób sprzeczny z Konstytucją RP, jest obalenie funkcjonującego dotąd *in gremio* i *a priori* domniemania niezawisłości tak powołanego sędziego. Nie istnieje ono już w stosunku do kandydatów, którzy przystąpili do konkursów sędziowskich po dniu 17 stycznia 2018 r. Nie oznacza to samo w sobie stwierdzenia ich stronniczości, lecz nie ma, wobec opisanego wyżej «skażenia» procesu nominacyjnego, możliwości prostego odwołania się do tego domniemania”. Oznacza to, że brak bezstronności i niezawisłości sądu, w składzie którego zasiadał sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w wadliwym procesie przed Krajową Radą Sądownictwa od 17 stycznia 2018 r., należy ustalić *in concreto*.

Stwierdzenie czy w poddanej kontroli instancyjnej lub kasacyjnej sprawie, doszło do wydania orzeczenia przez sąd w składzie nienależycie obsadzonym, a to w związku z wadą w procesie nominacyjnym sędziego lub sędziów – członków składu orzekającego - jakim był udział w nim Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w oparciu o przepisy ustawy o KRS z 2017 r., wymaga przeprowadzenia testu, którego założenia wskazane zostały w powoływanej już wielokrotnie uchwale trzech Izb Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., uszczegółowione w uchwale Sądu Najwyższego

z dnia 2 czerwca 2022 r, w której kryteria testu oparte z kolei zostały na wskazaniach zawartych w wyroku ETPCz z dnia 1 grudnia 2020 r. (skarga nr 26374/18).

Test tego rodzaju został przeprowadzony przez Sąd Najwyższy w stosunku do sędziego Sądu Apelacyjnego w Lublinie T.B. w postępowaniach w sprawach: o sygn. akt II KK 351/23, zakończonej wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2024 r., sygn. akt II KK 251/23, zakończonej wyrokiem z dnia 8 maja 2024 r. oraz sygn. akt II KK 575/23, zakończonej wyrokiem z dnia 5 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę, rezultat przeprowadzonych wówczas testów w pełni aprobuje i uznaje za niecelowe jego ponawianie. Dość uznać, że zarówno przebieg kariery sędziego T.B., jak i jego nieskrywane poparcie dla zmian mających na celu podporządkowanie Krajowej Rady Sądownictwa politykom, świadczą o braku niezbędnej niezależności i bezstronności tego sędziego wobec władzy wykonawczej, co narusza prawo strony do sądu, w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji art. 6 ust. 1 EKPCz.

Biorąc pod uwagę analizowane wyżej okoliczności dotyczące sędziego T.B. należy uznać, że sąd z jego udziałem nie spełnia kryteriów sądu ustanowionego ustawą. Wyrażenie to: „sąd ustanowiony ustawą”, zawarte w art. 6 ust. 1 EKPCz dotyczy bowiem nie tylko ustawowej podstawy samego istnienia sądu, lecz również składu orzekającego w każdej sprawie (zob. wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 15 lipca 2021 r., C-791/19, *Komisja Europejska przeciwko Polsce*). W związku z powyższym trzeba uznać, że udział poddawanego testowi sędziego w rozpoznaniu niniejszej sprawy i wydaniu końcowego orzeczenia, prowadził do obsady sądu niezgodnej z regulacjami prawa polskiego i międzynarodowego, a zatem do wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Wymaga też podkreślenia, że wprowadzie w chwili obecnej ustaje tak silne jak dotąd bezpośrednie zagrożenie naruszania przez organy władzy wykonawczej niezawisłości sądownictwa, a także zmniejszona została aktywność (intensywna zwłaszcza w latach 2018-2023) tych sędziów, pełniących nadal funkcje rzeczników dyscyplinarnych, których celem było represjonowanie sędziów sprzeciwiających się podporządkowaniu władzy sądowniczej woli Ministra Sprawiedliwości, to jednak przytoczone wyżej fakty dotyczące przeszłości wymienionego sędziego, jak i chwila

wydania zaskarżonego kasacją wyroku (26 lipca 2023 r.) w pełni uzasadniają tezę o braku u wyżej wymienionego przymiotów gwarantujących, że sąd z jego udziałem, był w chwili wydania zaskarżonego kasacją wyroku sądem niezależnym i bezstronnym, w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 47 KPP UE oraz art. 6 ust. 1 EKPC.

Z tego względu konieczne stało się uchylenie wyroku w zaskarżonej części, a na podstawie art. 435 k.p.k. w zw. z art. 536 k.p.k. także w odniesieniu do M. F., jako że okoliczności, które legły u podstaw rozstrzygnięcia kasatoryjnego, są aktualne także względem drugiego skazanego, który nie wniósł kasacji, ale był stroną postępowania odwoławczego i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Lublinie do ponownego rozpoznania.

Procedując powtórnie, Sąd ten zadba, aby rozpoznanie sprawy zostało przeprowadzone w składzie nie rodzącym wątpliwości co do jego niezależności, niezawisłości i bezstronności.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.

Marek Pietruszyński Barbara Skoczowska Eugeniusz Wildowicz

[PGW]

[ms]